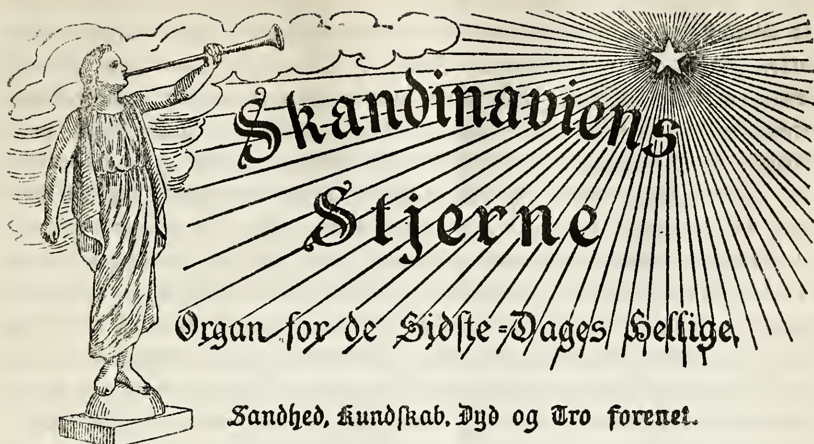

Nummer 22	15. November 1907.	56. Aargang

Guds Regering.

(Fortsat fra Side 294.)

Menneskets Tilværelse paa Jorden og dets Forhold til den. Da vi nu have talt om Mennesket som et evigt Væsen, ville vi undersøge, hvilket Forhold det staar i til Jorden; thi det er Guds Regering, som vi ønske at fæste vort Sind ved. Denne Jord er Menneskets evige Arvedel, hvor det vil have sin Tilværelse efter Opstandelsen; thi Jorden er bestemt til at renses og blive celestial eller himmelsk. Jeg ved, at denne Læresætning synes forunderlig for mange, fordi man antager, at vi skulle fare op til Himmelen; at Himmelen er de retfærdiges endelige Bestemmelsessted, og at vi aldrig vende tilbage, naar vi forlade denne Verden. Derfor siger Wesley: „Henvend eders Haab til hint himmelske Sted, udenfor Tid og Rum, de Helliges sikre Bolig"; og dette er en Mening, som almindelig næres af den kristne Verden.

Vi ville derfor begynde med at spørge: Hvor er Himmelen? Kan nogen paapege dens Beliggenhed? Jeg maa sige, at det er et Ord af næsten ubegrænset Betydning; ikke destomindre ville vi nærmere undersøge dette Emne. Vi læse, at i Begyndelsen „skabte Gud Himmelen og Jorden"; og videre, at han kaldte „den udstrakte Befæstning" Himmelen. Deraf lære vi, at Himlene bleve skabte af Herren, at de omtrent bleve skabte samtidig med Jorden, og at Firmamentet kaldtes Himmelen. Der siges videre om Firmamentet, at „Gud gjorde Skilsmisse imellem Vandet, som var nedentil i den udstrakte Befæstning, og imellem Vandet, som

var oventil i den udstrakte Befæstning". Derfor, da Gud ødelagde Verden ved Vandfloden, „aabnede han Himmelens Sluser"; og da Regnen ophørte, „lukkede han Himmelens Sluser". Nu et Ord om dette Firmament, og hvor er det? „Og Gud sagde: Vandet udgive mangfoldigen vrimlende Dyr, som have levende Sjæle, og Fugle skulle flyve over Jorden, imod Himmelens udstrakte Befæstnings Overdel". Vi finde altsaa af det foregaaende, at Firmamentet kaldes Himmel; og Skriften siger, at Jesus vil komme i Himmelens Skyer. Men der er andre Himle; thi Gud skabte denne Himmel og denne Jord; og dog var hans Trone til, før denne Verden rullede ind i Tilværelsen, eller naar Morgenstjernerne sang tilsammen af Glæde, thi „Himlen er Guds Trone, og Jorden er hans Fødders Skammel". Salomon siger: „Himlenes Himle kan ikke omfatte dig". Denne Himmel er tilsløret for de dødeliges Øjne; der vrimler af Aander, men vi kunne ikke se dem; der er ogsaa Engle, men de ere usynlige for os og kunne kun kendes eller ses ved guddommelig Aabenbaring.

Derfor siger Paulus, at „han var henrykt i den tredie Himmel". Stefanus saa Himlene aabnede og Menneskens Søn siddende ved Guds højre Haand. Hvor saadan Aabenbaring finder Sted, der er en fuldkommen Kundskab om de Ting, som høre Gud til. Saaledes siger Johannes, da han var paa Øen Patmos: „Jeg henryktes i Aanden paa Herrens Dag, og jeg hørte bag mig en høj Røst som en Basunes, der sagde: Jeg er Alpha og Omega, den Første og den Sidste; og hvad du ser, skriv det i en Bog". Da begyndte Aabenbaringen; og det var ligeledes med Stefanus. Vi uddrage fra dette, at der er et Slør, som skjuler Himlen for vort Blik; men naar dette Slør borttages, og vort Syn er oplyst ved Guds Aand, da kunne vi skue den evige Verdens Herligheder og Himlen udfoldes for vort Blik.

Naar Personer tages bort fra Jorden og skjules for vort Blik, siger man, at de ere farne til Himmelen. Derfor siges der, at Elias foer ved en Storm til Himmelen. Og der siges ogsaa om Jesus, at „der han velsignede dem, skiltes han fra dem og foer op til Himmelen". Men det er de Helliges Bestemmelse, vi have at gøre med; og om den vil jeg bemærke, at der er mange Grader af Herlighed, og Mennesket vil vorde dømt efter dets Gerninger. „Der er en Herlighed lignet ved Solens Glans, en anden ved Maanens, og en anden ved Stjernernes; thi ligesom en Stjerne overgaar den anden i Klarhed, saaledes er og de dødes Opstandelse". (1. Kor. 15:41, 42.)

For nærværende kan jeg ikke omhandle alle Enkeltheder med Hensyn til dette Emne, men eftersom jeg nu er ifærd med at tale om Mennesket Legeme, vil jeg dog i Korthed bemærke, at der er et Sted, kaldet „Paradiset", hvortil de afdødes Aander gaa og vente der paa Opstandelsen og deres Genforening med Legemet. Dette var en gammel Lær-

vom blandt Jøderne. Paulus „blev ogsaa henrykt i Paradiset og hørte uudsigelige Ord". (2. Kor. 12:4.) Jesus siger i Johannes Aabenbaring: „Den, som sejrer, ham vil jeg give at æde af Livsens Træ, som er midt i Guds Paradis". (Aab. 2:7.) Dette Paradis er dog ikke Stedet for opstandne Legemer, men for hedengangne Aander; thi Jesus siger til Røveren paa Korset: „Idag skal du være med mig i Paradis". (Luk. 23:43.) To Dage derefter, og efter Opstandelsen af hans Legeme, da Maria søgte Herren, og han aabenbarede sig for hende, sagde han: „Rør ikke ved mig, thi jeg er endnu ikke opfaren til min Fader; men gak til mine Brødre og sig dem: Jeg farer op til min Fader og eders Fader, og til min Gud og eders Gud". (Joh. 20:17.) Vi lære altsaa heraf, at Jesus gik til Paradiset i Aanden, tilligemed Røveren paa Korset; men han havde ikke været med sit Legeme hos sin Fader.

Vi ville nu tale om Himmelen, som et Belønningssted for de retfærdige. Daniel siger, idet han taler om Opstandelsen: „Mange af dem, som sove i Jordens Støv, skulle opvaagne; somme til et evigt Liv, og somme til evig Skam og Vanære". (Dan. 12:2.) Jesus siger, at de, som have forladt alt og fulgt ham, skulle arve et evigt Liv. (Matt. 19:29.)

Der tales ogsaa om en Livsens Bog. Paulus taler om nogle, hvis Navne vare skrevne i den. (Fil. 4:3.) Jesus hentyder ogsaa til det samme i Aab. 3:5, hvor han siger: „Den, som sejrer, han skal iføres hvide Klæder, og jeg vil ikke udslette hans Navn af Livsens Bog"; og da Johannes taler om det ny Jerusalem i det 21. Kap. 27. Vers, siger han: „Og intet urent skal komme ind i den, ejheller nogen, som øver Vederstyggelighed og Løgn; kun de, som ere skrevne i Lammets Livsens Bog". Deraf vil det ses, at de, som adlyde alle Guds Befalinger, og hvis Navne ere skrevne i Lammets Livsens Bog, skulle tilsidst indkomme i det ny Jerusalem. Jesus siger atter i Aab. 3:21: „Den, som sejrer, ham vil jeg give at sidde med mig paa min Trone, ligesom og jeg har sejret og sidder hos min Fader paa hans Trone". Dette er altsaa, saavidt jeg kan forstaa, den Himmel, som Folk vente at komme til.

Vi ville nu forsøge paa at udfinde dens Beliggenhed. Ovenfor have vi bemærket, at de Hellige skulle faa evigt Liv, og at de skulle være med Jesus, og ligeledes i det nye Jerusalem. Vi maa nu undersøge, hvor Jesu Rige skal være, og hvor Stedet skal være for det nye Jerusalem. Daniel siger i 7. Kap. 13, 14: „Jeg saa i Synerne om Natten, og se, der kom en i Himmelens Skyer, som Menneskens Søn, og kom ind til den gamle af Dage, og de førte ham frem for ham. Og han gav ham Magt og Ære, og Rige, at alle Folk, Nationer og Tungemaal skulle ære ham; hans Herredømme er et evigt Herredømme, som ikke forgaar, og hans Rige skal ikke fordærves". Heraf se vi altsaa, at Jesus kommer for at grundlægge et Rige. Hvor er det Rige? Skriften siger, at alle Nationer, Stammer og Tungemaal skulle tjene og adlyde

ham. Hvor findes disse Nationer, Stammer og Tungemaal? Svaret er: Paa Jorden. Vi ville dernæst spørge: Hvor skulle de Hellige være? Daniel siger i det 7. Kap. 27. V.: „Men Riget og Magten, og Rigernes Storhed, som er under al Himmelen, skal gives til det Folk, som er den Allerhøjestes Hellige". Her se vi altsaa, at Jesus regerer under hele Himmelen med sine Hellige, og at alle Nationer, Herredømmer og Magter skulle tjene ham. Jeg bemærkede ovenfor, at de, som sejrede, skulle være med Jesus og tillige med ham have det evige Liv. Profeten Sakarias taler i det 14. Kap. om en Tid, da der skal blive en stor Forsamling af Folkene imod Jerusalem, efter at Guds gamle Folk, Jøderne, have forsamlet sig der, og Herren selv skal komme frem til deres Forsvar. Han siger i 3.—9. Vers: „Og Herren skal drage ud, og krige imod de samme Hedninger; som den Dag han plejede at føre Strid paa Stridens Dag. Og hans Fødder skulle paa den samme Dag staa paa Oliebjerget, som er lige for Jerusalem mod Østen, og Oliebjerget skal revne midt ad fra Østen og til Vesten, at der skal blive en saare stor Dal, og Halvdelen af Bjerget skal vige mod Norden og den anden halve Del deraf mod Sønden. Da skulle I fly til mine Bjerges Dal; thi Bjergenes Dal skal naa til Azal, og I skulle fly, ligesom I flyede for Jordskjælvet, i Ussiæ, Judæ Konges, Dage, og Herren min Gud skal komme, og alle Hellige med dig . . . Og Herren skal være Konge over al Jorden; paa den samme Dag skal der være een Herre, og hans Navn eet". Vi finde altsaa her, at Jesus skal komme, og alle hans Hellige skulle komme med ham; og at Herren skal være Konge over al Jorden. Spørgsmaalet opstaar igen: Hvor vil Jesus regere tilligemed sine Hellige? Svaret er: Paa Jorden. Vi ville atter henvise til Joh. Aabenbaring, hvor han i det 20. Kap. 4. Vers siger: „Og jeg saa deres Sjæle, som vare halshugne for Jesu Vidnesbyrds og for Guds Ords Skyld . . . . og de bleve levende og regerede med Kristus de tusinde Aar". Og om vi ønske at vide, hvor de skulle regere, ville vi atter lade Johannes tale, 5. Kap. 9., 10. V.: „Fordi du er slagtet og med dit Blod har købt os til Gud af alle Stammer og Tungemaal og Folk og Slægter, og du har gjort os til Konger og Præster for vor Gud; og vi skulle regere over Jorden". Det er overflødigt at anføre mere angaaende dette Emne; det er saa tydeligt, at enhver kan fatte det, dog er der nogle, som ikke tro, at dette er de Helliges endelige Bestemmelse. Jeg vil her anmærke, at mange store Tildragelser ville finde Sted med Hensyn til Jordens Renselse, hvis omstændelige Beskrivelse ikke vedrører mit Emne for nærværende. Dog vil jeg sige, at dersom Folk antage, at de ikke ville bo i en himmelsk Tilstand paa Jorden, efter at den er renset, tage de fejl, thi dersom den Lykke bliver os tildel, at vore Navne ere skrevne i Lammets Livsens Bog, og komme ind i det nye Jerusalem, saa maa vi i det samme nye Jerusalem nedstige

til Jorden. Jeg synes at kunne høre nogle spørge: Hvad! skulle vi da ikke blive i Himmelen? Jo — i Himmelen; men den Himmel vil være paa Jorden; thi Johannes siger i sin Aabenbaring i det 21. Kap., 4 Vers: „Og jeg saa en ny Himmel og en ny Jord; thi den første Himmel og den første Jord var forgaaet, (rensede ved Ild og blevne celestiale), og Havet var ikke mere. Og jeg, Johannes, saa den hellige Stad, det nye Jerusalem, at stige ned fra Himmelen fra Gud, beredet som Bruden, smykket for sin Brudgom. Og jeg hørte en høj Røst fra Himmelen, som sagde: Se, Guds Paulun er hos Menneskene, og han skal bo hos dem; og de skulle være hans Folk, og Gud selv skal være med dem, og være deres Gud. Og Gud skal aftørre hver Taare af deres Øjne, og Døden skal ikke være mere, ej heller Sorrig, ej heller Skrig, ej heller Pine skal være mere; thi det første er veget bort." Vi se altsaa heraf, at Jorden er Menneskets endelige Bolig; og i denne Hensigt blev den først skabt, og den vil aldrig opfylde sit Skabelses Maal, indtil dette finder Sted. Ejheller vil Mennesket nogensinde opnaa Maalet for sin Skabelse, indtil dets Aand og dets Legeme er lutret og det indtager sin sande Stilling paa Jorden.

Guds Profeter i enhver Tidsalder have skuet fremad til denne Tid, og medens mange ansaa dem for Daarer, lagde de en evig Grundvold for sig; de saa med Foragt paa den glimrende Forfængelighed, som bedaarede de taabelige og fordærvede Mennesker; de kunne ikke føje sig efter deres Rænker og Bedrageri; men med Gudsfrygt for Øje og en Kundskab om det tilkommende stod de stolt oprejste i Bevidstheden om deres Uskyldighed og Retskaffenhed, foragtede baade Menneskenes Ros og Magt, udholdt Lidelser, Savn og Død; omvankede i Faare- og Gedeskind, led Mangel og bleve martrede og plagede; „thi de forventede den Stad, som haver Grundvold, hvis Bygmester og Forarbejder er Gud". (Hebr. 11:10.) Derfor siger Job i det 19. Kap., 25. og 26. Vers: „Jeg ved, at min Frelser lever, og at han paa den sidste Dag skal staa paa Jorden; og omendskjøndt Ormene, efter min Hud, skulle ødelægge dette mit Kød, skal jeg dog i mit Kød se Gud".

Mennesket klynger sig naturligvis til Jorden; der synes at være noget medfødt i dets Natur, som drager og binder det til Jorden; derfor stræber det af alle Kræfter at komme i Besiddelse af saa meget Land som mulig, og ikke altid paa en retskaffen Maade, men blodige Krige ere blevne førte for at erobre Territorium og Besiddelser paa Jorden. Men hvad Gavn er det til foruden Gud? Det er saa langt fra at gavne Mennesket, men skader derimod, hvis det erholdes ved Svig; thi han har til at stedes til den Undersøgelse, som ingen kan undgaa. Og dersom Omstændighederne her give ham Magt over hans Broder, saa gaar han hen for at dømmes for den samme Undertrykkelseshandling, naar han forlader denne Verden og fremstilles for Gud; og det, han

med saa urolig Længsel tragtede efter at erholde i denne Verden, er hans Forbandelse i den næste.

En ærlig Tragten efter Ejendom er ikke urigtig; men ingen kan have en varig Fordring derpaa, medmindre det er givet ham af Gud. Marker, Ejendomme, Besiddelser og dette Livs Goder ere kun gavnlige, naar de ere helligede og anvendes for Guds Hensigters Forfremmelse med det tilkommende Liv for Øje. Der er Arvelove indførte i England, og jeg tror i andre Lande, som sikre den ældste Søn, eller Arving, Besiddelsen af Jordegodset. Det har sin Oprindelse fra ovennævnte Følelse og tildels fra de gamle Israeliters Skikke, som omtales i Skriften; og Familien søger paa denne Maade at vedligeholde deres Navne. Dette kan gøres for en Tid; men dersom Mennesket rigtig forstod sin sande Stilling, vilde det have et herligere Formaal for Øje. Skriften siger os, „at enhver god og fuldkommen Gave kommer fra Gud"; at Mennesket kan ikke modtage noget uden det, som gives ham fra oven. Menneskene have erobret og taget, købt og solgt Jorden uden at adspørge Gud. Men deres Besiddelser skulle ødelægges tilligemed dem; de kunne ved Lov sikre dem for en Tid for deres Efterkommere, men Guds Hellige ville tilsidst arve Jorden baade for Tid og Evighed. Abraham fik Løftet om sine Besiddelser paa en ganske anderledes fast Fod end de ovennævnte. Herren aabenbarede sig for ham og sagde: „Og jeg vil give dig og din Afkom efter dig, det Land, som du er fremmed udi, det ganske Kanaans Land, til en evig Ejendom". (1. Moseb. 17:8.) Denne Pagt var evig, endskjøndt Abraham ikke ejede Landet, thi Stefanus siger: „Han gav ham intet deraf til Eje, end ikke end Fodbred". (Ap. Gj. 7:5.) Og Paulus sagde: „Formedelst Tro var Abraham lydig, der han blev kaldet, i at udgaa til det Sted, som han skulde tage til Arv, og han gik ud, dog han ikke vidste, hvor han kom. Formedelst Tro opholdt han sig i Forjættelsens Land som i et fremmed, boende udi Pauluner med Isak og Jakob, som vare Medarvinger til samme Forjættelse; thi han forventede den Stad, som har Grundvold, hvis Bygmester og Forarbejder er Gud". (Hebr. 11:8—10.) Her finde vi altsaa, at et Land gaves Abraham ved Forjættelse, et Land, som han ikke ejede; men han skal eje det; thi han forventede en Stad, som har Grundvold, hvis Bygmester og Forarbejder er Gud. Han skuede fremad til sin Afkoms Forløsning, Grundlæggelsen af Guds Rige og Arven af disse Velsignelser evindeligen. Dersom nogen betvivler dette, da læs Jeremias 31. Kap. og Ezechiel fra det 36. til 39. Kap., hvori der staar, at Israel skal samles til deres eget Land, og at det skal blive ligesom Edens Have og ikke mere ligge øde. Ezechiel taler om de dødes Opstandelse, at Ben, Kød, Sener og Hud forenede sig og stod frem som en levende Hær; om Foreningen af Juda og Israels Nationer til een; og som en Følge af den store Udvikling af Guds Kraft skulle Hedningerne blive fulde

af Forundring; og tilsidst skulde Guds Tabernakel plantes i deres Midte for stedse. Læs derpaa fra det 47. til det sidste Kapitel i Ezechiel, og vi ville finde en Beretning, ikke alene om Jødernes og de ti Stammers Genindsættelse, men ogsaa, at Landet virkelig skulle uddeles til dem i Arvelodder, efter de forskellige Stammer, ifølge Forjættelsen, der Tusinder af Aar forud blev given til Abraham. I det 13. og 14. Vers af det 47. Kap. henviser han til dette og siger: „Saa sagde den Herre, Herre: Dette er Landemærket, efter hvilket I skulle tage Landet til Arv, for de tolv Israels Stammer: Joseph skal have tvende Parter. Og I skulle tage det til Arv, den ene som den anden, over hvilket jeg har opløftet min Haand, og svoret, at give eders Fædre det; og dette Land skal falde eder til Arv". Saaledes se vi, at Forjættelsen til Abraham, angaaende Landet, vil blive bogstaveligen opfyldt.

Atter vil jeg henvise mine Læsere til Sacharias 14. Kap., der omtaler samme Emne; ogsaa det 7. Kap. i Aabenbaringen, hvor der staar, at tolv Tusinde af enhver Stamme vare beseglede, og spørge: Hvor skulle disse regere? Svaret er: Paa Jorden, tilligemed dem, „af enhver Nation, og Stamme, og Folk og Tungemaal, som have tvættet deres Kjortler og gjort dem hvide i Lammets Blod". Jesus siger: „Abraham saa min Dag og glædede sig". Hvad! Glædede han sig over at se sit Folk fordrevet, adspredt og plyndret, Jerusalem nedtraadt, den jødiske Nation, Templet og Regeringen ødelagt, og hans Afkom forbandet paa Jordens Overflade, eller var det Jesu anden Tilkommelse han glædede sig ved, da de skulde blive genindsatte, Satan bundet, Forjættelserne, givne ham og hans Afkom, opfyldte, og Elendighed og Sorg blive afskaffet? Efter Paulus' Vidnesbyrd „skal det ganske Israel frelses!" Abrahams Anskuelser, angaaende Land og Besiddelser vare ikke saadanne, som næres af Menneskene i vore Dage; de vare ikke alene timelige, men evige, og hvis Verden lod sig lede af den samme Gud, som Abraham gjorde, da vilde de styres af det samme Princip; og hvad der er mindre end dette, er flygtigt, midlertidigt og kortvarigt, og opfylder ikke Hensigten med Menneskets Skabelse. (Fortsættes.)

Gyldne Regler i vor Samtale: 1. Undgaa unyttige Spørgsmaal. — 2. Fremsæt ikke det andet Spørgsmaal førend det første er besvaret. — 3. Forstyr ikke en anden naar han har Ordet. — 4. Modsig ikke en anden, især naar det, han taler om, er af ringe Betydning. — 5. Gør ikke al Talen alene, lad den kedede Modpart ogsaa faa et Ord iblandt. — 6. Vær ikke altid Helten i din egen Fortælling, ejheller fremsæt en Fortælling uden en Helt. — 7. Lad Taleemnet være af gensidig Interesse. — 8. Vær en villig Tilhører. — 9. Lad din Tale være i Harmoni med dine Omgivelser. — 10. Overdriv ikke. — Correct English.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Fredag den 15. November 1907.

Egenkærlighed og Selvopofrelse.

Af de mange Svagheder der klæbe ved Mennesket, er der vel næppe nogen som er mere fremtrædende end Egenkærligheden, hvorfor det jo maa være den, som man mest bør bekæmpe. En Person, som er egenkærlig, er i Virkeligheden ikke lykkelig, og han føler sig aldrig rigtig glad, thi Tankerne er stadig henvendte paa hans egen Person uden at tage nogetsomhelst Hensyn til hans Medmenneskers Velvære. Og den Pligt, som man skylder disse, bliver da aldeles forglemt saavel som det store Bud, der blev givet af vor himmelske Fader til hans Børns Glæde og Velsignelse: „Du skal elske din Gud over alle Ting og din Næste som dig selv." Ja, hvor herligt lyder det ikke, men ak, hvormange er der ikke i Verden, som forsømme at gøre det, og eftersom de ikke give Agt paa dette Bud, udebliver Velsignelsen og Belønningen, som de ellers kunde have opnaaet; thi der findes ikke et Bud eller Befaling, uden at det, hvis det efterkommes, bringer sin Velsignelse.

Som Sidste-Dages Hellige lære vi ved enhver given Lejlighed og ved ethvert Princip i Evangeliet, at vi ikke skulle være egenkærlige; og det kan vel med Rette siges, at fra det Øjeblik, vi slutte en Pagt med vor himmelske Fader i Daaben, vende mange af vore tidligere Venner os Ryggen, fordi vi fornægte Verdenslivet med dets mange Fristelser og Tillokkelser.

Vore Missionærer, som rejse ud til de forskellige Dele af Verden, fornægte sig deres Hustrus, Børns, Faders, Moders, Brødres, Søsters og Venners Selskab og gaa ud i en kold Verden, hvor de møde Haan og Bespottelse af deres Medmennesker for Evangeliets Skyld; men naar de vende tilbage, hører man dem som oftest sige, at det har været den lykkeligste Tid af deres Liv, og hvorfor? Fordi de have efterkommet det store Bud: „Du skal elske din Gud over alle Ting og din Næste som dig selv." Frelseren siger: „Dersom I elske mig, da holder mine Befalinger" (Joh. 14:15.). Dette have de gjort, thi de adlød Guds Befaling, og de elskede deres Næste som sig selv ved at gaa ud i al Verden og lære Menneskene om Guds Veje, og at de maa vandre paa hans Stier.

Selv havde de gennem Erfaringens Skole lært, at det er godt og velsignet at tjene Herren, og de have derfor opofret sig selv for deres Medmenneskers Velsignelse, hvilket sikkerlig maa kaldes sand Selvfornægtelse. Om de nu paa den anden Side havde været egenkærlige og

ikke havde taget noget Hensyn til Kaldet, naar det kom fra Herrens inspirerede Tjenere, vilde Resultatet have været anderledes. Vedkommende havde da ikke haft Krav paa Guds Aands Inspiration; Glæden, som følger Udøvelsen af Ens Pligter, vilde ikke havet været deres eftersom de ikke udførte dem, men lod Egenkærligheden raade; den store, vide Mark, som var aaben for dem, og hvor de kunde have været Redskaber i Herrens Haand til at bringe Evangeliets Lys til mange af deres Medmennesker, afsloge de at gaa til, og i Stedet derfor arbejdede de for selvisk Interesse. Saadannes Løn vil selvfølgelig være i Forhold til det Arbejde, de have udført.

Brødre og Søstre! Lader os i Ord og i Sandhed elske Gud over alle Ting og vor Næste som os selv, da ere vi ikke egenkærlige, men vore Hjærter ville da være fyldte af Medlidenhed til vore Medmennesker, og intet Offer, som vil berede dem Glæde og Lyksalighed, vil synes at være for stort, eftersom vi vide, at jo større Glæde vi bringe Andre, desto mere tilfredse ere vi selv. — S. R.

Afløsning og Beskikkelse. Følgende Bekendtgørelser bleve ved en Forglemmelse udeladte i forrige Nr. af Stjernen: Paa Grund af Sygdom løses, efter et godt udført Arbejde, Ældste Charles C. Nielsen fra at præsidere over Aalborg Konference; Ældste Niels L. Petersen er ligeledes hæderligt afløst fra at arbejde i Aalborg Konference. Ovennævnte Brødre afrejste med Dampskibet „Cedric" fra Liverpool den 24. f. M. til deres Hjem i Redmond Utah.

Ældste Hyrum J. Jensen beskikkes til at præsidere over Aalborg Konference.

Paa Hjemrejsen. Præsident J. M. Christensen forlod København Fredagen den 8. ds. i Følge med Ældsterne V. E. Madsen, P. E. Andersen og to Ældster fra den svenske Mission samt Missionssøstrene Anna C. Widtsoe og Petroline Gaarden. De besøge først Berlin, Paris og London og afrejse den 21. ds. fra Liverpool med Dampskibet „Canada". — Vi ønske dem og alle deres Medrejsende en fornøjelig og lykkelig Tur mod deres kære Bjerghjem i Vesten.

Efteraarskonferencen i København.

Konferencen afholdtes i Missionshuset, Korsgade 11, og begyndte Lørdag Aften den 26. Oktober Kl. 8, med Sang, Bøn og Sang. Konferencepræsident Lorentz Petersen bød de forsamlede velkommen, hvorefter Grensforstanderne afgave deres Rapporter over det Arbejde, som var blevet udført i de sidste 7 Maaneder, og Præs. L. Petersen oplæste den samlede Rapport.

Missionspræsident J. M. Christensen fremstod og sagde, at hans Tid til at virke i den skandinaviske Mission nu snart var omme; han havde følt sig rigelig velsignet ved at udføre sit Arbejde her i de 2 ½ forløbne Aar og følte sig meget taknemmelig til Ældsterne og de Hellige for den Bistand og Understøttelse, han havde nydt gennem deres Tro og Bønner i dette Tidsrum. Han var tilfreds ved at se den Interesse, som lægges for Dagen i Ældsternes Arbejde, og han sagde, at med Hensyn til Udbredelsen af Bøger og Skrifter var der i den senere Tid udført et større Arbejde i Konferencens Historie end nogensinde tilforn; han opmuntrede Ældsterne til trofast at vedblive i deres Virksomhed for Guds Værks Forfremmelse.

Mødet sluttedes med Sang og Taksigelse.

Søndag Morgen den 27., Kl. 10 ½, begyndte Søndagsskolekonferencen, der aabnedes med Sang og Bøn. Rapporter fra de forskellige Skoler bleve afgivne og vidnede om at Flid og Nidkærhed lægges for Dagen i dette ædle Arbejde. Derpaa udførte Københavns Grens Søndagsskole et smukt og godt Program; det var en Fornøjelse at lytte til, hvor godt de Smaa havde lært deres Lektier, og at iagttage den Høflighed og Orden, som de udviste. Præsident J. M. Christensen udtalte sin Tilfredshed med det udførte Program og med den tydelige og klare Fremstilling af Spørgsmaal og Svar. Herren sagde i Begyndelsen, da han fuldendte sin Gerning, at alt var saare godt, og det samme kunde han sige om dette Program. Han havde i en Række af Aar været sammenknyttet til Søndagsskolen og bevidnede, at det er et ædelt Arbejde, og de moralske Principper, som plantes i den spæde Barndom, ville spire og bære Frugt gennem hele deres Liv.

Præsident Rasmussen fremstod og lykønskede Bestyreren, Ældste V. E. Madsen, og hans Medarbejdere for den Nidkærhed, som de havde udvist i at undervise Børnene. Han sagde, at dette er et stort Værk; de Sidste-Dages Helliges Søndagsskoler i Zion og Adspredelsen tælle saaledes henimod 100,000 Elever og Funktionærer, og han opmuntrede alle til at fortsætte med det gode Arbejde og lære Børnene at elske Gud og vor Frelser, Jesus Kristus.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Mødet Kl. 2 Eftermiddag begyndte med Afsyngelse af Salmen Nr. 139. Bøn af Ældste Jens Jensen, hvorpaa Salmen Nr. 168 blev afsungen.

Ældste J. P. Meilstrup talte om sin Omvendelse til Evangeliet for 35 Aar siden og bar sit Vidnesbyrd om dette store sidste Dages Værk.

Til Afveksling blev en Trio afsungen.

Ældste V. E. Madsen fremstod og sagde, at den Sten, som Daniel saa blev afhuggen af Bjerget uden Menneskehænder, hentyder til denne Kirke, der for 77 ½ Aar siden blev organiseret med 6 Medlemmer,

men som nu tæller flere hundrede Tusinder; han udviklede nærmere dette Emne.

Præsident J. M. Christensen gjorde nogle Bemærkninger og sagde, at om nogen ønsker Frelse i Guds Rige, da maa de tage Korset op og følge ham, som bar det for vor Skyld. Han gav gode Raad til de Fremmede, og i Særdeleshed til de Hellige, som skulle emigrere, og bar sit Vidnesbyrd om, at Dommens Time er forhaanden.

Koret sang: „Se i Zion er der Fred!" hvorpaa Mødet sluttedes med Taksigelse.

Søndag Aften Kl. 6 fortsattes Konferencen, der aabnedes med Sang og Bøn, hvorefter Præsident Søren Rasmussen bar et kraftigt Vidnesbyrd og henviste til de mange store Profetier om Frafaldet og Evangeliets Gengivelse og Prædiken i de Sidste Dage.

Præsident J. M. Christensen talte over Evangeliets første Principper og om Nødvendigheden af at vise Lydighed mod disse. Koret sang: „Frejdigt med Sangens Lyd".

Taksigelse af Ældste Newman Beck.

Den store Sal var fuld af opmærksomme Tilhørere, hvoraf mange vare af vore fremmede Venner.

De sædvanlige Præstedømsmøder bleve afholdte Mandag Formiddag Kl. 10 og Eftermiddag Kl. 2 1/2, hvor Rapporter bleve afgivne, og hvor alle de tilstedeværende Ældster talte om deres forskellige Erfaringer og Oplevelser i deres Missionsvirksomhed, hvilke vare til gensidig Trøst, Belæring og Opmuntring for alle.

Den samlede Rapport viste det Arbejde, der var blevet udført i de forløbne 7 Maaneder som følger: Der var udspredt 55,674 Skrifter og 1,374 Bøger; 46,782 fremmedes Huse vare besøgte; 453 evangeliske Samtaler havde fundet Sted; 317 Møder vare afholdte, og 16 Personer vare blevne døbte.

Mandag Aften Kl. 8 holdtes Nadvermøde; førend Nadverens Uddeling talte Præs. S. Rasmussen om dens Øjemed og om hvorledes de Hellige skulle nyde den paa en værdig Maade. Efter det hellige Maaltid bleve Kirkens almindelige, Missionens og Konferencens Autoriteter foreslaaede og ved enstemmigt Votum antagne til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner.

Ældsterne bleve derpaa beskikkede som følger: Som Præsident over København Konference og Forstander for Københavns Gren Lorentz Petersen; Missionærer i Grenen: Hugo C. A. Petersen, Frederik Jørgensen, Carl Berg, James E. Frandsen, Newman Beck og Gotfred Hansen; Nordøstsjællands Gren: John Larsen (Forst.) og P. J. Petersen; Nordvestsjællands Gren: William A. Petersen (Forst.) og Joseph S. Baird; Sydvestsjællands Gren: Lars Andersen (Forst.) og Christian Andersen; Lolland-Falsters Gren: Jørgen Madsen (Forst.) og Peter H.

Westenskow; Møen og Sydsjællands Gren: Peter Mortensen (Forst.) og Ben. D. Jensen; Bornholms Gren: H. F. Jensen (Forst.) og Niels Jensen.

J. P. Meilstrup beskikkededes til omrejsende Ældste i Københavns Konference.

Ældste John. A. Olsen talte om den indbyrdes Kærlighed, som burde karakterisere de Sidste-Dages Hellige; han formanede og opmuntrede dem til Trofasthed og Udholdenhed.

Præsident J. M. Christensen udtalte sin Glæde over at have stiftet Bekentskab med de Hellige i København og over det Arbejde, som han havde været meddelagtig i at udføre i disse Lande.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Den kvindelige Hjælpeforenings Konference holdtes Tirsdag Aften Kl. 8. Der er to organiserede Foreninger, som udføre et godt Kærlighedsarbejde blandt de syge og trængende Hellige; Onsdag Aften holdtes Bazar med Tombola til Indtægt for ovennævnte fattige og trængende. Torsdag Aften holdtes Afskedsfest for Præsident J. M. Christensen og Ældsterne V. E. Madsen og Hans P. Folkersen, som hver fik overrakt smukke Erindringsgaver fra Ældsterne og de Hellige. Den selskabelige Stemning saavel blandt de Hellige som blandt vore indbudte Venner ved denne Fest var fortræffelig. For at fuldbyrde denne festlige Konferenceuge holdt Sangkoret den følgende Aften Afskedsfest for sin Leder, Ældste V. E. Madsen. Der blev ligeledes ved denne Lejlighed fra Sangkorets Medlemmer overrakt ham en smuk Gave som et Erkendtlighedstegn paa den Kærlighed og Agtelse, de have for ham.

Sangkoret bidrog til at gøre alle Konferencens Møder livlige, og Guds Aand var i rigt Maal tilstede ved alle disse.

Hjalmar Larsen, Skriver.

Et levende Vidnesbyrd.

I November 1878 udførte min Hustru og jeg noget Tempelarbejde for min Families Afdøde. Vi forrettede Ordinanser for tyve af Mandkøn og to og tyve af Kvindekøn. Jeg kom senere til at tænke paa, hvor tilfredsstillende det vilde være at vide, om dette Arbejde var paaskønnet af mine afdøde Slægtninge. Jeg tilkendegav alligevel ikke dette Ønske til nogen, ikke engang til min Hustru. Som jeg en Aften, omtrent tre Maaneder efter, at Arbejdet var udført, laa paa mit Leje, blev min Opmærksomhed henledet paa en Gruppe kvindelige Personer, der spadserede paa Fortouget paa den modsatte Side af Gaden, hvor vort Hus staar. Husets Vægge forstyrrede ikke mit Drømmebillede. Jeg talte to og tyve Personer og kunde tydelig skelne ethvert af deres Ansigtstræk og deres Dragt. Deres Hoveder vare blottede, Haaret redet og opsat

paa en net og tækkelig Maade. Iførte hvide Klædninger, sammenrynkede ved Halsen og naaende ned til Fødderne, med et Bælte om Livet af samme Slags Tøj, syntes de at føle sig meget tilfredse, og den ene af dem vendte sig mod mig med et Smil. Jeg genkendte hende som en, der var død for 17 Aar siden, og for hvem min Hustru var bleven døbt. Dette Syn varede, medens de sagte gik et Par hundrede Skridt, og da det pludselig ophørte, vækkede jeg min Hustru og fortalte hende, hvad jeg havde set. Hendes første Ord var: „Det var dem, som jeg udførte Arbejde for i Templet".

(Charles Kingston, Præsident over Højpræstqvorummet i Bingham Stav.)

Kirkestatistik i de Forenede Stater.

Det vil maaske forundre, men utvivlsomt glæde mange at erfare, at Religiøsiteten her i Landet saa langt fra at være i Tilbagegang tvertimod er i ganske rask Fremgang. Det vil da sige, hvis Antallet af dem, der tilhøre kristne Menigheder, kan benyttes som Maalestok.

Censusbureauet i Washington er i denne Tid beskæftiget med Udarbejdelsen af en Statistik over Antallet af Menighedsmedlemmer i de Forenede Stater, og skønt man endnu ikke er helt færdig, er man dog kommet saa langt, at Antallet med nogenlunde Bestemthed kan ansættes til ca. 30,000,000 eller til omtrent 33 pCt. af Befolkningen. For 10 Aar siden var Antallet 20,612,806 eller kun 30 pCt. af Befolkningen dengang. Man vil altsaa se, at der i disse 10 Aar har været en Fremgang paa mindst 3 pCt.

Udarbejdelsen af denne Statistik har foraarsaget Bureauet meget Besvær og mange Ubehageligheder. Størstedelen af de ønskede Oplysninger har maattet indhentes fra Præsterne, og det har vist sig, at mange eller rettere sagt en Hærskares Mangfoldighed af dem ere lade og uefterrettelige, saa de maa tilskrives mangfoldige Gange, før Bureauet har kunnet faa et Svar fra dem. Og disse Svar vare desuden meget hyppigt saa sjuskede, at de vare værre end intet.

Der findes saa paa en Slump 250,000 Præster her i Landet, og Censusbureauet har Navnene paa dem alle. Det har været nødvendigt at tilskrive hver og en af dem mindst et Brev og de lade og uefterrettelige et halvt Dusin eller saa. Man vil heraf kunne danne sig en Mening om Arbejdets Omfang. Og jo lad og mere uefterrettelig en Præst var, des flere Breve fik han fra Bureauet.

Der findes her i Landet ialt 149 forskellige Troesbekendelser, og disse ere igen splittede i et Utal af Kirker, Samfund og Synoder.

Der er sagt saa meget om det puritanske New England, at de fleste Mennesker gradvis ere blevne ledede til at tro, at der findes mere Re-

ligion der pr. Kvadrattomme end paa noget andet Sted i Landet. Statistiken viser imidlertid, at kun i tre af disse oprindelige tretten Stater, nemlig Massachusetts, Connecticut og Rhode Island, er den religiøse Befolkning over det gennemsnitlige. Det fremgaar tvertimod, at hvad man plejer at kalde Vildvesten, er den mest religiøse Del af Unionen. Den mest religiøse Stat i Landet — efter Censusbureauets Begreber — er Sandsletternes, Kaktusens og „Cowboyer'nes" Stat New Mexico, af hvis Befolkning 68 pCt. ere Medlemmer af kristne Menigheder. Dernæst kommer Utah med sine Mormoner med 61 pCt., og som den 3. i Rækken Arizona, Guldgravernes og Navajoindianernes Hjem, med 45 pCt. Af andre Stater, som i religiøs Henseende staa over det gennemsnitlige, kommer i Rækkefølge: South Carolina med 44 pCt.; Rhode Island, North Carolina og Massachusetts, 41; Minnesota, 40; Alabama, Georgia, Indiana, Florida og New York, 36; Louisiana, New Jersey, Virginia, Ohio og Mississippi, 33; Wisconsin, 32; Kansas og Missouri, „Jack Rabit'ens" og Mulæsets Favoritstater, staa heller ikke saa langt tilbage. — Den ugudeligste Stat i Landet — efter Censusbureauets Begreber altsaa — er Oklahoma, af hvis Indvaanere kun 7,93 tilhøre en kristen Menighed.

Som det numerisk stærkeste af alle Kirkesamfundene kommer Katholikerne først med 7,000,000 Sjæle, saa Methodisterne med 5,000,000 og dernæst Baptisterne med 4,000,000. Af de øvrige Samfund har Mormonerne, Presbyterianerne, Lutheranerne og et Par andre saa omtrent 1,000,000 hver.

Samfundene selv ere igen splittede i mange forskellige Sekter. Der findes saaledes ikke mindre end 13 forskellige Slags Baptister, deriblandt de saakaldte „Hardshell", „Primitive" og „Two-Seed-in-the-spirit-Presbyterianer" Varieteter. Indbefattet de „Reformerte" er der syv Slags Katholiker. Værst er dog Splittelsen blandt Methodisterne, af hvilke der findes ikke færre end 17 Slags, deriblandt de „Primitive" og de „Independente".

Selv Plymouth-Brødrene have ikke kunnet leve sammen i Fred og Harmoni. De have derfor splittet sig i fire Sekter, der paa en praktisk og forretningsmæssig Maade ere inddelte i numererede Klasser — „Brødre 1", „Brødre 2", „Brødre 3" og „Brødre 4".

De bekendte Dunkards ere ogsaa splittede i fire Sekter — de Gamle, de Konservative, de Progressive og Syvende-Dags Adventisterne. Menoniterne have 12 Sekter, af hvilke „de Forsvarsløse" ere de numerisk svageste, hvilket efter Navnet at dømme ikke er at undres over.

De saakaldte „Christian Scientist"s have endnu ikke faaet Udbredelse nok til at blive uenige. Til Dato er der kun et Slags af dem. Derimod er der seks forskellige Slags Syvende-Dags Adventister.

Nogle af de yngre Medlemmer af den episkopale Kirke syntes, at den

var bleven for gammeldags og ikke liberal nok, og saa gik de i Gang med at starte „den reformerte episkopale", hvilken Gren truer med at faa stor Tilslutning i de større Byer.

Staten New York har de fleste Katholiker og Episkopalere; Pennsylvania de fleste Presbyterianere, Dunkards og Lutheranere; Ohio de saakaldte „Christians" og „Forenede Brødre"; Indiana har det største Antal „Venner"; Utah, som rimelig kan være, de fleste Mormoner; mens Georgia ekscellerer i Baptister, Missouri i Christi Disciple og Massachusetts i Congregationalister.

Alle disse forskellige religiøse Samfund ere i Besiddelse af Ejendom til en samlet Værdi af en Billion Dollars. „Decorah Posten".

Den kostbare Tid.

O Tid, som Herren gi'r, hvad bringer du
Til disse, som til Verden ere kaldte,
At søge, drage, lede de udvalgte
Fra Babel ud, hvad har du i din Hu,
At folde ud til alle, alle dem,
Som Kaldet lød og trofast vandrer frem?

O dyre Skat, du kostelige Tid,
Som bærer i dit Skød selv Sorg som Glæde,
Hvis vel benyttet, frem den vil os lede —
Naar vi den bruger med alvorlig Flid.
Med Haab og Trøst den kærligt smiler huld
Og skænker os Guds Naade rig og fuld.

Ja, lig en Blomst, paa Evighedens Bryst,
Hvis Syn os fryder, og hvis Frugt os mætter,
Hvis skønne Duft vor Dages Idræt letter,
Dens Rosenskær os maner frem med Lyst;
Den giver Mod til tappert at gaa frem
Og hige mod vort kære Faderhjem.

Benyt saa Tiden, som os Herren gav,
Hvadenten du har Ungdom eller Alder,
Hvor Lejlighed og dine Pligter kalder
I Hjemmet eller udi Verdens Krav,
Og tillad ej, at den bli'r ødslet bort,
Da svinder den behagelig og fort!

Thi ej vi kan med med al vor Magt formaa
Det mindste Øjeblik, som vi forødte,
Tilbagebringe, naar vi det forstødte,
Og hente ind, hvad vi lod fra os gaa;
Saa lad os da paa Tiden give Agt,
Med Flid og Iver stedse staa paa Vagt!

Og da vort Kald er fra det rette Væld,
Saa lad os stedse virke ufortrødent
Og gøre det, som ene er fornødent —
Trods Fjendens Modstand vil vi have Held.
Med Fremtids Haab og Blik paa Pligtens Sti
Vi vandre fremad da saa glad og fri!

Jens Jensen.

Missionærernes Rapport for Oktober 1907.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Hyrum J. Jensen	Aalborg	15	2736	143	1470	561	69	7		
Charles Jensen	Aarhus	23	2051	121	1659	507	79	5	1	3
Lorentz Petersen	København	20	5501	130	5399	465	75	7		
Peter Borup	Bergen	17	4024	1059	2828	387	42	1		2
Edw. C. Ekman	Kristiania	30	8085	1752	7765	1264	106	12		3
Mathias J. Benson	Trondhjem	20	3699	995	3548	731	30	3		
Totalsum for Missionen		125	26096	4200	22669	3915	401	35	1	8

Indhold:

Udgivet og forlagt af Søren Rasmussen, Korsgade 11, København N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).